

РЕШЕНИЕ

№ 25640

гр. София, 02.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 30.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анастасия Хитова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **5872** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.1, ал.2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е във връзка с решение № 6750/04.06.2024 г., постановено по адм. д. № 973/2021 г. по описа на Върховния административен съд /ВАС/, V отд., с което е отменено решение № 6798/27.11.2020 г., постановено по адм. д. № 11220/2019 г. по описа на Административен съд София - град /АССГ/, с което е отхвърлен предявения от Е. С. К. иск срещу Националната агенция за приходите /НАП/ за присъждане на обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди в размер на 1000 /хиляда/ лева, ведно със законната лихва върху претендираното обезщетение за периода от 15.07.2019 г. до окончателното изплащане на вземанията. Съставът на ВАС е отменил оспореното решение и е върнал делото за нова разглеждане като е дал задължителни указания при разглеждането на делото свързани с разпределяне на доказателствената тежест и фактическите установявания, следствие на разпределяне на доказателствената тежест.

С исковата молба Е. С. К., чрез адв. Ю., претендира ответникът НАП да му заплати сума в размер на 1 000 /хиляда/ лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, настъпили в резултат на неизпълнение в достатъчна степен от ответника на задължението по чл.59, ал.1 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД), чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защитата на личните данни (ЕС)

2016/679 на Европейския парламент и на Съвета (GDPR), заедно със законната лихва върху тази сума, считано от 15.07.2019 г. до окончателното изплащане на вземанията. Претенцията е уточнена с допълнителна молба от 25.06.2020 г. Обезщетението е за причинени на ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в притеснения, страх и опасения за възможна злоупотреба с личните му данни, станали достъпни вследствие т.нар. „хакерска атака“, при която от електронните масиви на НАП неправомерно е била изтеглена голям обем информация, съдържаща лични данни на български граждани. Отговорността на НАП е ангажирана в качеството ѝ на администратор на лични данни, с твърдение, че е допуснала нарушения на чл. 24, чл. 32 GDPR и чл. 59, ал. 1 ЗЗЛД, нарушила е и разпоредбите на чл. 45, ал. 1, т. 6 ЗЗЛД, като не е обработила личните данни по начин, който да гарантира подходящо ниво на сигурност като се приложат подходящи технологии и организационни мерки, нарушила е и чл. 64 ЗЗЛД, като не е изпълнено задължението за извършване на оценка на въздействието на предвидените операции по обработване на личните данни върху тяхната защита, също така чл. 66, ал. 1 и ал. 2 ЗЗЛД, чл. 67 и чл. 68 от ЗЗЛД.

В съдебно заседание, ищецът редовно призован, не явява и не се представлява. В писмено становище на юрк. Ю., депозирано по делото преди заседанието, поддържа исковата молба и претендира разноски по списък.

Ответникът, чрез юрк. Г. И. в писмен отговор на исковата молба излага съображения за недопустимост и неоснователност на иска. Посочва, че по аргумент от чл. 203, ал. 2 АПК ЗОДОВ намира приложение само за неуредените въпроси за имуществена отговорност, какъвто не е налице в случая поради наличие на специален ред по чл. 39, ал. 2 ЗЗЛД. Твърди, че ефективните мерки по смисъла на чл. 39 ЗЗЛД не са описани в исковата молба, не било ясно какви точно мерки не е предприела НАП за да гарантира сигурността на информацията. Липсвало и висящо производство пред КЗЛД съгласно изискванията на чл. 39, ал.4 ЗЗЛД. Във връзка с неоснователността на иска излага съображения, че НАП е взела всички необходими мерки за да възпрепятства настъпване на вредоносното, липсвали доказателства, потвърждаващи твърденията, че извършеният неоторизиран достъп до информационната система на НАП и разпространението на лични данни е в резултат на действия или актове на агенцията или нейни служители.

В ОСЗ ответникът се представлява от юрк. Т., който оспорва исковата претенция като неоснователна и недоказана. Счита, че претърпените от ищеца неимуществени вреди са хипотетични, не представляват пряка и непосредствена вреда от действията на административния орган, липсват доказателства за неправомерни действия от страна на НАП. Посочва, че ищецът не е представил справка за изтеклите лични данни. Моли искът да бъде отхвърлен. Претендира присъждане на извършените по делото разноски.

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор Мария Малинова, дава заключение за основателност на исковата претенция.

Административен съд София град, след като обсъди релевираните с исковата молба твърдения, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, вр. чл. 144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Общозвестен е фактът, че на 15.07.2019 г. е установена и оповестена в медиите т.нар. „хакерска атака“ срещу информационната система на НАП, в резултат на която неправомерно е бил осъществен достъп до базата данни, съдържаща лични данни на

множество български и чуждестранни физически и юридически лица - имена, ЕГН и адреси на български граждани, телефони, електронни адреси и друга информация за контакт, данни от годишни данъчни декларации на физически лица, данни от справките за изплатени доходи на физически лица, данни от осигурителните декларации, данни за здравноосигурителни вноски, данни за издадени актове за административни нарушения и пр.

По делото е представена извадка от получено на 26 юли 2017 г. електронно съобщение /л. 16 от адм. д. № 11220/2019 г. на АССГ, приобщено към настоящото дело/, със следното съдържание: „НАП: По заявка номер 6461 ИМА неправомерно разкрити лични данни“, от 26.07.2019 г.

Със заповед № 309-83/23.01.2013 г. на изпълнителния директор на НАП /л.114 от адм. д. № 11220/2019 г. на АССГ/ в НАП е създаден регистър и база данни за задължените лица.

Със заповед № ЗЦУ-586/30.04.2014 г. на изпълнителния директор на НАП /л.104 от адм. д. № 11220/2019 г. на АССГ/ е наредено да се внедри С. по стандарт БДС ISO/IEC 27001:2006 в НАП. Със заповедта е утвърдена Политика по информационна сигурност на НАП Версия 3.0, май 2016 г. /л. 72 от адм. д. № 11220/2019 г. на АССГ/. Приета е и Методика за оценка на риска, версия 1.1, към 11.2015 г., представляваща приложение № 3 към Процедура ПФИС 7.

Със заповед № ЗЦУ- 733/17.06.2016 г. на изпълнителния директор на НАП /л. 124 от адм. д. № 11220/2019 г. на АССГ/ са утвърдени Правила за вътрешна и мрежова сигурност, Политика за информационна сигурност на НАП, версия 3.0.

Със Заповед № ЗЦУ- 121/30.01.2017 г. на изпълнителния директор на НАП /л. 130 от адм. д. № 11220/2019 г. на АССГ/ е утвърдена Методика за анонимизиране на индивидуални данни.

Със заповед № ЗЦУ-1436/15.10.2018 г. на изпълнителния директор на НАП /л. 119 от адм. д. № 11220/2019 г. на АССГ/ са утвърдени „Указания за разработване, попълване и/или зареждане с данни на образци на документи и приложения, утвърдени на основание чл. 10, ал.1, т.5 и т.7 ЗНАП“, „Указания за обозначаване и работа с информация“, „Указания за попълване на образци на процедура“, „Указания за попълване на образца на инструкция“ и др.

Със заповед № ЗЦУ-746/25.05.2018 г. на изпълнителния директор на НАП /л. 63 от адм. д. № 11220/2019 г. на АССГ/ е утвърдена Политика по защита на личните данни в НАП, както и е наредено на директора на Дирекция „Комуникации и протокол“ да предприеме необходимите действия за популяризиране на политиката .

Утвърдена е Инструкция № 2/08.05.2019 г. за мерките и средствата за защита на личните данни и реда за движение на преписки и заявяване на регистри, ведно с Приложение № 1, към чл. 24, ал.2 от Инструкцията, представляващо образец на декларация, което служителите на НАП попълват за това, че ще пазят в тайна личните данни на трети лица, станали им известни при изпълнение на служебните им задължения, няма да ги разпространяват и да ги използват за други цели, освен за прякото изпълнение на служебните им задължения. /л.85 от адм. д. № 11220/2019 г. на АССГ/.

В съдебно заседание от 27.10.2020 г. по адм. д. № 11220/2019 г. по описа на АССГ е разпитан свидетелят Л. П. Б., от показанията на който се установява, че ищецът е притеснен, неспокоен, ядосан от изтичането на личните му данни. Изпитва притеснения, че може да бъде изтеглен бърз кредит на негово име.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

С предявения иск е отправено искане за присъждане на обезщетение за претърпени вреди в резултат на незаконосъобразно бездействие на НАП в качеството ѝ на администратор на лични данни. Съгласно разпоредбата на чл. 203, ал. 2 АПК, за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ. В чл. 203, ал. 3 АПК се посочва, че по реда на глава единадесета от АПК се разглеждат и исковите за обезщетения за вреди, причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, като за имуществената отговорност и за допустимостта на иска се прилагат стандартите на извъндоговорната отговорност на държавата за нарушение на правото на Европейския съюз, а съгласно чл. 2в ЗОДОВ, ДВ, бр. 94 от 2019 г., когато вредите са причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, исковите се разглеждат от съдилищата по реда на АПК. Също така по аргумент от чл. 204, ал. 4 АПК незаконосъобразността на бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. В този смисъл исковите са допустими и следва да бъдат разгледани по същество.

Разгледан по същество, главният иск е частично основателен.

Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Отговорността е специална по отношение на общата деликтна отговорност, уредена в чл.45 и сл. от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/. Характеризира се като обективна и безвиновна. Предпоставките, които следва да са кумулативно налице, за да се реализира отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ са: незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице по повод осъществяваната от него административна дейност; вреда – имуществена или неимуществена; пряка причинно-следствена връзка между незаконосъобразния акт/действие/бездействие и настъпилата вреда.

Съдът счита, че е налице първата предпоставка на посочения фактически състав – незаконосъобразни действия на административния орган. Ищецът твърди, че незаконосъобразното бездействие на служители на НАП се изразява в неизпълнение на задължения, произтичащи от чл. 59, ал.1 от ЗЗЛД, чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/. Под „действие“, респективно „бездействие“, следва да се разбира всяко такова, извършено от държавен орган или длъжностно лице, което не е юридически акт, а физическа изява, но не произволна, а в изпълнение респ. неизпълнение на определена нормативна разпоредба. Предмет на защита в производството по чл. 256 АПК е бездействието на административния орган, за когото по силата на нормативен акт е налице задължение да извърши определени действия. Съставомерно в случая е липсата на активно поведение на компетентен орган да извърши конкретните предписани му фактически действия.

С решение от 14.12.2023 г. по дело № С-340/2021 г. на СЕС, съдът приема, че чл. 24 и 32 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за

свободното движение на тези данни трябва да се тълкуват в смисъл, че сами по себе си неразрешено разкриване на лични данни или неразрешен достъп до такива данни от „трета страна“ по смисъла на член 4, точка 10 от този регламент сами по себе си не са достатъчни, за да се приеме, че приложените от съответния администратор технически и организационни мерки не са „подходящи“ по смисъла на тези членове 24 и 32 /§39 от Решението на СЕС/. Чл. 32 от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че преценката дали приложените от администратора технически и организационни мерки по този член са подходящи трябва да бъде направена от националните юрисдикции конкретно и обективно, като се вземат предвид рисковете, свързани със съответното обработване, и като се прецени дали естеството, обхватът и прилагането на тези мерки са съобразени с тези рискове /§30 и §39 от Решението на СЕС/. Принципът на отчетност на администратора, закрепен в чл. 5, § 2 и конкретизиран в чл. 24 от Регламент 2016/679, трябва да се тълкува в смисъл, че в исково производство за обезщетение по чл. 82 от този регламент разглежданият администратор носи тежестта за доказване на обстоятелството, че приложените от него мерки за сигурност по чл. 32 от посочения регламент са подходящи. Следва да се има предвид и че администраторът не се освобождава от задължението си по член 82, параграфи 1 и 2 от този регламент за обезщетяване на претърпените от дадено лице вреди само поради факта че тези вреди произтичат от неразрешено разкриване на лични данни или неразрешен достъп до такива данни от „трета страна“ по смисъла на член 4, точка 10 от посочения регламент.

В случая се претендират неимуществени вреди, претърпени от изтеклата на 15.07.2019 г. информация, вследствие нерегламентиран достъп до електронните масиви на НАП, съдържащи и лични данни на ищеца. Страните не спорят, че е налице неоторизиран достъп до личните данни на ищеца, съхраняващи се от НАП в качеството му на администратор на лични данни. Тези обстоятелства се потвърждават и от представената по делото разпечатка от получено кратко съобщение от номер 1220 със съдържание: „НАП: По заявка номер 6461 ИМА неправомерно разкрити лични данни“ /л.16 от делото/. Ответникът не оспорва, че в резултат на осъществилата се хакерска атака е достъпена информация, представляваща лични данни на ищеца. Възраженията на НАП само в посока на това, че не е конкретизирано от ищеца и установено по делото какви действия е трябвало и не е предприела НАП във връзка с осъществения неправомерен достъп, за да го предотврати и в този смисъл не е налице неправомерно бездействие от страна на административния орган.

В чл. 24 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) е дадена дефиниция на понятието „Отговорност на администратора“, а именно като взема предвид естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица, администраторът въвежда подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването се извършва в съответствие с регламента, като мерките се преразглеждат и при необходимост се актуализират.

На следващо място в чл. 32 от Общия регламент относно защитата на данните са изброени конкретните мерки, които следва да се предприемат, а именно: "Като се имат предвид достиженията на техническия прогрес, разходите за прилагане и

естеството, обхватът, контекстът и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица, администраторът и обработващият лични данни прилагат подходящи технически и организационни мерки за осигуряване на съобразено с този риск ниво на сигурност, включително, *inter alia*, когато е целесъобразно: а.) псевдонимизация и криптиране на личните данни; б.) способност за гарантиране на постоянна поверителност, цялостност, наличност и устойчивост на системите и услугите за обработване; в.) способност за своевременно възстановяване на наличността и достъпа до личните данни в случай на физически или технически инцидент; г.) процес на редовно изпитване, преценяване и оценка на ефективността на техническите и организационните мерки с оглед да се гарантира сигурността на обработването.

В съответствие с разяснения на СЕС дадени с решение от 14.12.2023 г. по дело № С-340/2021 г. на трети състав на СЕС, както и със задължителните указания, дадени с решение № 6750/04.06.2024 г., постановено по адм. д. № 973/2021 г. по описа на ВАС, V отд., съдът приема, че в тежест на ответника е да установи липсата на нарушение по смисъла на регламента и липсата на причинна връзка с твърдените вреди. В тежест на ответника е да установи, че е приложил мерки за сигурност на личните данни, както и че тези мерки са били подходящи. Както е посочено в решението на СЕС, следва да се идентифицират рисковете от нарушение на сигурността на личните данни, породени от съответното обработване, и евентуалните последици от тях за правата и свободите на физическите лица. Тази преценка трябва да се осъществява конкретно, като се отчита степента на вероятност на идентифицираните рискове и тежестта им. От друга страна, следва да се провери дали мерките, приложени от администратора, са съобразени с тези рискове, като се имат предвид достиженията на техническия прогрес, разходите за прилагане и естеството, обхватът, контекстът и целите на това обработване /§42 от Решението на СЕС/.

В случая въпреки дадените от съда указания относно разпределянето на тежестта на доказване на фактите по делото, както и на спорните и безспорни обстоятелства, ответникът не доказва какви технически мерки са предприети, за да се предотврати достъпа; достатъчни ли са те, предвид достиженията на техническия прогрес и различните рискове, естеството, обхватът, контекстът и целите на обработването на личните данни; технически възможно ли е било осуетяването на изтичането на данни или не. С оглед разпределената доказателствена тежест, ответникът не успя да докаже изпълнение на законовото си задължение, че приложените от него мерки за сигурност на личните данни по чл. 32 от Регламента са подходящи. Представените от страна на ответника Методика за оценка на риска, Правила за вътрешна и мрежова сигурност, Политика за информационна сигурност на НАП, Методика за

анонимизиране на индивидуални данни, Указания за разработване, попълване и/или зареждане с данни на образци на документи и приложения, утвърдени на основание чл. 10, ал.1, т.5 и т.7 ЗНАП, Указания за обозначаване и работа с информация, Указания за попълване на образци на процедура, Политика по защита на личните данни в НАП и Инструкция № 2/08.05.2019 г. за мерките и средствата за защита на личните данни и реда за движение на преписки и заявяване на регистри, сами по себе си не са достатъчни за да формират извод в съставя на съда за изпълнение на посочените по – горе изводи. Липсва какъвто и да е анализ, оценка и обосноваване актуални ли са били към момента на настъпване на неоторизирания достъп до лични данни и съответстват ли на риска създадените от ответника правила и политики, било ли е възможно и необходимо предприемането на други подходящи мерки, било ли е възможно предотвратяване настъпването на неправомерния достъп до съхраняваните лични данни, като цяло липсва обосноваване и доказване от страна на ответника наличието на подходящи технически и организационни мерки и действия за осигуряване на съобразено с риска ниво на сигурност на личните данни на ищеца за защита на личните данни в светлината на посочените по- горе критерии. Бездействието на ответника е незаконосъобразно, противоречи на нормативните изисквания на чл. 24 и чл.32 от ОРЗД. Съдът приема за неотнормисими доводите на ответника, че след 15.07.2019 г., когато е осъществен нерегламентиран достъп, НАП е предприела мерки за защита личните данни.

Поради изложеното, настоящият съдебен състав приема, че е налице първата предпоставка за ангажиране на отговорността на НАП, представляваща незаконосъобразно бездействие по предприемане на необходимите и ефективни действия, произтичащи от задълженията по чл.24 и чл.32 от ОРЗД.

Настоящият състав на съдът счита, че от събраните по делото доказателства може да се направи извод, че ищецът е претърпял посочените в исковата молба неимуществени вреди, изразяващи се в обоснован страх, тревожност и притеснения, че с негови лични данни ще бъде злоупотребено, като се посегне и отчужди имуществото му. От показания на свидетеля Л. П. Б. се установява, че след научаването за изтичане на лични данни от базата данни на НАП, ищецът е извършил проверка и е установил, че е налице нерегламентиран достъп до личните му данни, започнал да изпитва силно безпокойство от възможността за неправомерната употреба на данните му с цел измама и отнемане на имуществото му. Предвид естеството на изтеклите лични данни и

изложените по – горе страхове и притеснения на ищеца, настоящият състав на съда приема, че действително съществува риск от настъпване на посочените по- горе неблагоприятни последици, поради което опасенията и страховете на ищеца са напълно основателни. Този извод е в съответствие с § 6 от решението по дело № С-340/2021 г. на СЕС, в който се посочва, че чл. 82, § 1 от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че опасенията, които субект на данни изпитва, вследствие на нарушение на този регламент, от потенциална злоупотреба с неговите лични данни от трети лица, могат сами по себе си да представляват „нематериална вреда“ по смисъла на тази разпоредба. Когато лице, което иска обезщетение на това основание, се позовава на опасенията, че в бъдеще с неговите лични данни ще бъде злоупотребено поради наличието на такова нарушение, сезираната национална юрисдикция трябва да провери дали тези опасения може да се считат за основателни с оглед на обстоятелствата в конкретния случай и на субекта на данни.

По изложените съображения, настоящият състав на съда приема за доказано, че за ищеца са настъпили изложените по- горе неимуществени вреди. Безспорно те са в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с очертаното по-горе незаконосъобразно бездействие на ответника в качеството му на администратор на лични данни. Следователно налице е и третата предпоставка за основателност на иска.

Предвид обстоятелството, че страховете на ищеца са свързани с настъпването на някакви несигурни бъдещи събития, както и че продължителността и интензитетът на вредите не е бил в по-висока степен, настоящият състав на съда приеме, че претендираният размер на обезщетението от 1000 лв. е необосновано висок. Сумата от 500 лв. е справедлива, за да обезщети претърпените от ищеца неимуществените вреди от незаконосъобразното бездействие на НАП, довело да нерегламентираното разкриване на лични данни. В този смисъл искът до пълния претендиран размер се явява прекомерен и в противоречие с принципа за справедливост, поради което следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Предвид основателността на главния иск за претърпени неимуществени вреди, основателен е акцесорният иск за заплащане на лихва за забава, считано от датата на увреждането /аргумент от чл. 84, ал. 3 ЗЗД/, до окончателното изплащане на уважената част от иска. Поради това, съдът приема за основателен иска за присъждане на законната лихва върху уважената част от исковата претенция в размер на 500 лева, считано от 15.07.2019 г. до окончателното изплащане на вземането.

Предвид изхода на спора и своевременно отправеното искане, на ищеца

следва да бъдат присъдено заплащането на извършените по делото разноси, съобразно уважената част от иска. Ищецът претендира разноси за държавни такси и адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 3 от ЗА. Общият размер на заплатените от ищеца държавни такси е 15 лева, като съобразно уважената част от иска, следва да му бъде присъдена сумата от 8 лева.

На основание чл. 38, ал.2 ЗА и на основание чл. 7, ал.2, т. 1, вр. чл. 8, ал.1 на Наредба № 1 от 9 юли 2004г. адвокатският хонорар следва да бъде определен в размер на 400 /четиристотин/ лева за първото разглеждане на исковата молба, 400 /четиристотин/ лева за представителство пред касационната инстанция и 400 /четиристотин/ лева за настоящата инстанция или общо 1200 /хиляда и двеста/ лева. Тази сума трябва да бъде присъдена съобразно уважената част от иска или 600 /шестстотин/ лева, които следва да се присъдят на процесуалния представител адв. Ю..

Ответникът също е направил искане за присъждане на разноси за юрисконсултско възнаграждение. Предвид изхода на спора и на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, на ответника следва да се присъдят разноси за юрисконсулт. На основание чл. 10, ал.4 ЗОДОВ, чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, като съобрази фактическа и правна сложност на делото, процесуалната активност на пълномощника-юрисконсулт, обема и качеството на осъществената процесуална дейност, в полза на ответника следва да се определи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева, а съобразно отхвърлената част от иска, следва да му се присъди сумата от 50 /петдесет/ лева.

Така мотивиран, Административен съд София град, II отделение, 24 -ти състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите **ДА ЗАПЛАТИ** НА Е. С. К., ЕГН [ЕГН] сумата от 500 /петстотин/ лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на незаконосъобразно бездействие от страна на НАП, изразяващо се в неизпълнение в достатъчна степен на задължение по чл. 59, ал. 1 ЗЗЛД и по чл. 24 и чл. 32 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, ведно със законната лихва върху уважената част от иска, считано от 15.07.2019 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ иска на Е. С. К., ЕГН [ЕГН] за разликата до пълния

претендиран размер от 1000 /хиляда/ лева като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите **ДА ЗАПЛАТИ** на Е. С. К., ЕГН [ЕГН], сумата от 8 лв., направени разноси за държавни такси, съобразно уважената част от иска.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. С. Ю. сумата от общо 600 /шестстотин/ лева за оказаната на Е. С. К. безплатна защита и съдействие, съобразно уважената част от иска по настоящето дело, както и по адм. д. № 11220/2019 г. на АССГ и по адм.д. № 973/2021 г. на ВАС, V отд.

ОСЪЖДА Е. С. К., ЕГН [ЕГН], **ДА ЗАПЛАТИ** на Национална агенция за приходите сумата от 50,00 лв. разноси за юрисконсулт, съобразно отхвърлената част от иска.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по спора.

СЪДИЯ: